

[Inger Gautier Schmit.]

ærede Medlem Hr. Ragers temmelig banale Vittigheder.

Med Hensyn til den højtærede Ministers Udtalelse om, at der gik to Maanedes, før vi saa Resultater af Udvalgets Arbejde, skal jeg sige, at vi fra Venstres Side meget hurtigt fremskaffede vort Ændringsforslag, idet vi allerede afleverede det den 10. November. Den højtærede Minister maa derfor henholde sig til Udvalgets Formand, som ikke indkaldte til noget Udvalgs møde før den 2. Februar, af hvilken Aarsag kan jeg ikke meddele den højtærede Minister. Jeg undrede mig nemlig selv over, at Udvalgsarbejdet pludselig gik i Staa i Begyndelsen af November Maaned. Jeg skal ikke forlænge Debatten her i Dag, men jeg vil dog sige til den højtærede Minister, som udtalte, at det ikke var noget Spring, han foretog i dette Forslag, at naar man ser Forslaget i Forbindelse med den bestaaende Ordning, er det alligevel et Spring, at det hele, om jeg saa maa sige, skal sættes i Orden efter det ærede Medlem Hr. Bomholts Udtalelse, at det skal underlægges en af Ministeren valgt Inspektør, der skal kunne foreskrive forskellige Dagsplaner og til hvem der skal gives Indberetning om alt Arbejdet vedrørende, og det kan være, at det netop er dette Spring, der har foranlediget, at man fra de private Institutioners Side har sendt Udvalget og Ministeren den Skrivelse, som Ministeren hentydede til, og som jeg forstod havde bedrøvet ham.

Men her staar vi igen overfor det, som jeg før har bemærket hos den højtærede Socialminister: at han, skønt han gerne vil forstaa det private Initiativ, dog ikke formaar at trænge ind i Kærnen af dette Arbejde. Det private Initiativ hviler nemlig dybest set paa personlig Frivillighed og personlig Frihed i Opgaven, og derfor vil det, selv om det kan faa en økonomisk Fordel i Øjeblikket, alligevel altid føle det som noget faretruende, naar man fra det offentlige Side kommer og vil lægge det hele i Baand og Bast og foreskrive Reglementer og Arbejdsmetoder, altsaa fratage det private Initiativ den personlige Frihed. Her er det, at det siger saa voldsomt fra, som jeg ogsaa erkender det har gjort i den omtalte Skrivelse.

De øvrige Bemærkninger skal jeg tillade mig at vente med til Sagens tredie Behandling, idet jeg paa ny anbefaler at stemme for Venstres Ændringsforslag.

Socialministeren (Steincke): Den ærede Ordfører for Venstre kunde ikke for-

staa, at det havde trukket saa længe ud med Betænkningens Afgivelse, Skylden for, at der ikke skete noget, kunde i hvert Fald ikke lægges paa Venstre, som allerede den 10. November havde fremsat sit Forslag. Som jeg allerede har gjort opmærksom paa, men som det ærede Medlem altsaa ikke har været klar over, var det Mening, at dette Lovforslag skulde komme med i Kredsen af de Kriseforanstaltninger, som blev gennemført i Oktober. Det lykkedes ikke. Derefter fremsatte Venstre dette Ændringsforslag, som maatte anses for ganske utilfredsstillende. Jeg har derfor ved forskellige Samtaler og Forhandlinger underhaanden søgt at faa mere ud af dette Lovforslag, at faa andre interesseret, men det er altsaa ikke lykkedes. Det er derfor, Tiden er trukket ud. Det er selvfølgelig ikke Venstres Skyld, at Tiden er trukket ud, men det er paa den anden Side ogsaa ganske ligegyldigt, for saa vidt som der ikke var Tale om, at man fra Regeringspartierne Side kunde betragte det af Venstre fremsatte Forslag som værende af nogen Værdi til denne Sags Løsning.

Den ærede Ordfører for Venstre fremsatte derefter en længere Betragtning over Værdien af det private Initiativ og fremkom, tror jeg, med den Oplysning, at under tegnede trods de mange gode Gaver, jeg har faaet af Feerne i Vuggegave, ikke havde faaet den Gave at kunne forstaa det private Initiativs Betydning. Eftersom jeg selv har arbejdet i det praktiske filantropiske Arbejde, endogsaa fra ganske ung Student, er det mærkeligt, at jeg skulde være saa ganske blottet for Forstaaelsen af dette Arbejdes Betydning.

Det hviler paa personlig Frivillighed og personlig Frihed, sagde det ærede Medlem. Ja, det gør det dog kun til en vis Grad. Hele det store Arbejde, vi har gjort her til Lands til Tuberkulosens Bekæmpelse, hvilede ogsaa paa frivillig Grund fra Begyndelsen af, paa personlig Frivillighed og personlig Frihed. Men efterhaanden som man saa, at denne Opgave tiltrængte mere Plan og Orden, henvendte man sig til det offentlige, som har Myndighed og Midler til at skaffe dette til Veje. Paa samme Maade har man rejst mange andre store Spørgsmaal her i Landet. For Tiden behandler man Spørgsmaalet om Kræften paa samme Maade. Der er jo ingen, der har underkendt det private Initiativ heller paa dette Omraade, men Tidspunktet er kommet, hvor det private Initiativ gennem mange Aar har vist, at det vel kunde tumle med denne Opgave, men ikke løse den tilfredsstillende.